

«Ara, quan més cal, es fa difícil fer l'acompanyament a qui ho necessita»

Eduard Ymbert és el president de l'Associació dels Amics dels Malalts de Figueres

Eduard Ymbert Escudra és el president de l'Associació dels Amics dels Malalts de Figueres. Enginyer informàtic. L'entitat, amb seu al despatx interparroquial de la plaça de Sant Pere, té uns 300 associats i està en contacte amb mig centenar de persones malaltes. Eduard Ymbert va néixer circumstancialment a Girona el 1976, però viu a Figueres des dels primers dies de la seva vida.

L'entitat que vostè presideix acumula 65 anys d'història com a Associació, però té antecedents importants des de principi del segle XX. Aviat és dit.

No és fàcil que una associació arribi a aquesta xifra i, segurament, del perfil de la nostra encara menys. En aquest sentit, ens hem de sentir orgullosos d'haver arribat fins on som i també molt agraïts a tots els socis i simpatitzants que durant tants anys s'han mantingut fidels al nostre costat. I, efectivament, el vincle de la nostra ciutat amb el santuari francès ve de molt lluny, d'abans del naixement de l'Associació: concretament, sembla que Figueres va ser la primera població que va organitzar una peregrinació al santuari de Lourdes, l'any 1908.

Mai ha deixat de tenir un component religiós. Creure en quelcom pot arribar a ser molt important per a algú que pateix, físicament o psíquicament.

Sí, crec que sí. A ningú li agrada estar malalt o patir, però la malaltia forma part de la nostra existència i a ens arriba, tard o d'hora, de més o menys a prop (en nosaltres mateixos o en algú molt proper). És en aquests moments en què penso que ser creient o no ser-ho pot marcar la diferència en la manera d'afrontar-la. No es tracta de tenir una visió, podríem dir que infantil de la creença, en el sentit de pretendre que, si som creients, podem demanar que desaparegui com per art de màgia allò que ens fa patir. Malauradament, sabem que a vegades no és així. Però el fet de creure ajuda a sentir-nos acompanyats (espiritualment) quan el camí que ens ha tocat viure es torna difícil i en saber-lo acceptar com una part més de la vida.

En un moment com aquest, una entitat que es dedica a fer costat als Malalts té més sentit que mai. Han hagut d'actuar al respecte?

És cert que el context global actual posa més en relleu la tasca que les diferents associacions i organitzacions que, d'una forma o una altra, tenen com a objectiu l'atenció a les persones malaltes. Malauradament, però, l'impacte d'aquesta pandèmia global que estem vivint ens ha afectat negativament: les restriccions de mobilitat així com de reunió de persones de diferents bombolles de convivència ens han obligat a haver de cancel·lar (o reduir en gran part) les activitats que solíem organitzar al llarg de l'any. Així doncs, crec que es dona la paradoxa que en un moment en què hi ha més gent malalta i, en molts casos, més sola que mai, es fa més difícil poder-los oferir l'acompanyament que necessitarien.

L'Associació sempre ha estat vinculada a l'Hospitalitat de Lourdes. El Tren de l'Esperança va marcar tota una època. Vostè que hi ha anat sovint, quin impacte té la visita per als viatgers?

Efectivament, la prova que el Tren de l'Esperança va marcar una època és el fet mateix que molta gent encara es refereix a la peregrinació amb aquesta expressió, per bé que ja fa molts anys que s'hi va en autocar. Però una peregrinació a Lourdes marca, diria que inevitablement, sobretot a escala personal. I voldria incidir en el fet d'anar-hi en peregrinació: si bé la visita al santuari de Lourdes sempre resulta especial, per la meua experiència personal, diria que les experiències que s'hi viuen anant-hi amb comunitat de pelegrinatge són diferents de quan s'hi va a títol individual. En qualsevol cas, però, no conec ningú que hi hagi anat i que el seu pas pel santuari l'hagi deixat indiferent. Lourdes és un lloc on es respira silenci. I és en aquest silenci on Déu ens parla i el podem escoltar. Això porta a una pau, una calma interior i un amor fora del comú. Podríem dir que allà l'esperit s'eleva i d'alguna manera se sent més a prop de Déu. Si em permet, m'agrada recordar el que m'explicava una vegada el meu pare (que, juntament amb la meua mare, hi ha anat molts anys): em deia que quan tornava d'un pelegrinatge li agradava dir que «baixava de Lourdes» en lloc de dir que «tornava de Lourdes». Crec que il·lustra molt bé el que li explicava fa un moment.

La pandèmia els ha impedit fer les activitats habituals, desplaçaments i trobades. Tenen previst algun acte concret?

Sí, malgrat haver hagut de suspendre les activitats principals, aquest any farem la celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, encara que en format reduït. Altres anys, celebràvem una diada de germanor al Col·legi La Salle de Figueres (a qui agraeixo des d'aquí la seva col·laboració any rere any amb la cessió de les seves instal·lacions). Enguany, però, la celebració consistirà en una missa solemne que se celebrarà a l'església de la Immaculada a les 12 del migdia el diumenge 14 de febrer. L'acte és totalment obert a qualsevol persona que vulgui assistir-hi. Més enllà d'això, no sabem què més podem fer durant aquest any. Haurem de veure com evoluciona la pandèmia i, en funció d'això, anar decidint sobre la marxa. Crec que serà complicat, però no podem perdre l'esperança!

Font del document:

https://www.emporda.info/fets-gent/2021/02/09/ara-mes-cal-difcil-acompanyar/487138.html?utm_source=rss